Kirkenyt

FOTO: CRAY CARLSON

Templet i Redlands i Californien blev indviet den 23. september 2003; det er det femte tempel i Californien.

Præsident Hinckley indvier templet i Redlands, Californien

Cray Carlson

Den 14. september 2003 samledes flere tusinde medlemmer, med San Bernardino-bjergkæden i baggrunden, til indvielsen af templet i Redlands i Californien; templet er Kirkens 116. tempel. Præsident Gordon B. Hinckley indviede templet og var sammen med sin hustru, Marjorie, ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum samt medlemmer af præsidentskabet for Det Vestlige Område i Nordamerika.

»Denne smukke bygning er et resultat af dine helliges ofre i hele verden,« sagde præsident Hinckley i indvielsesbønnen. »Velsign dem for deres tro og trofasthed. Åbn himlens vinduer, som du har lovet gennem profeten Malakias, og udøs velsignelser over dem i et sådant mål, at de ikke vil kunne rumme dem.«

Opførelsen af templet i Redlands blev bekendtgjort den 21. april 2001. Byggeriet påbegyndtes den 11. marts 2002. Det har taget ca. 16 måneder at bygge templet færdigt.

»Vi elsker dette tempel – lige fra betonfundamentet til toppen af Moroni,« sagde ældste Jerry Quinn, der er missionær sammen med sin hustru og tilknyttet tempelbyggeriet. »Det er som at have himlen i sin baghave.«

Templet var åbent for offentligheden fra den 9. august til den 6. september 2003. Med hjælp fra ca. 11.000 frivillige blev over 140.000 mennesker vist rundt i templet og fik mere at vide om dets formål og ordinancer.

»Rundvisningen i templet har givet mig en åndelige forståelse af Guds frelsesplan gennem de sidste dages helliges kirke. Tak!« sagde Patricia Goodman, en katolik fra Long Beach i Californien, som kom til åbenthus.

»Naboerne har været så hjælpsomme og forstående,« sagde Douglas Glause, formand for åbenthuskomiteen. Dette blev også nævnt i præsident Hinckleys indvielsesbøn: »Vi er taknemmelige for den ånd og gæstfrihed, som vi har oplevet her. Må den vokse, så vi kan leve i harmoni med vore naboer og være dem et godt eksempel. Vi beder for, at mange vil føle sig tilskyndet til at lære mere om din store frelsesplan, så at de må lade sig omslutte af medlemsskabets kappe.«

Indbyggerne i Redlands har længe været venligt stemt over for Kirken. Brigham Young ønskede at oprette adskillige poster mellem Salt Lake City og Stillehavsbyen San Pedro Bay (nu Long Beach). I sommeren 1851 blev der sendt to apostle fra Kirken,

Tempelbyggerier og -istandsættelser fortsætter

Medlemmer af Kirken i Danmark samledes den 16. august 2003 i nærheden af Københavns centrum til en kort ceremoni, hvor en statue af englen Moroni blev løftet op på et tårn ved siden af templet i København. Templet ventes at stå færdigt i løbet af 2004.

»Moroni vil stå her højt over os, og han vil stå som et symbol på noget, der er langt større end ham selv,« sagde ældste Marlin K. Jensen fra De Halvfjerds, som er præsident for Det Centraleuropæiske Område. »Han er et symbol på evangeliets genoprettelse og på alle de sandheder, ordinancer og kræfter, der findes i templet.«

Samme dag blev grunden til templet i Newport i Californien indviet. Ældste Duane B. Gerrard fra De Halvfjerds, der på dette tidspunkt var førsterådgiver i præsidentskabet for Det Nordamerikanske Vestlige Område, indviede tempelgrunden. Efter indvielsen tog lederne af Kirken beskyttelseshjelm på, fattede skovlene og tog det første spadestik til tempelbyggeriet; også familier og andre gæster hjalp til.

Tempeldistriktet Newport Beach vil omfatte næsten 50.000 medlemmer af Kirken i Sydcalifornien. Det bliver det syvende tempel i Californien; der er nu fem templer i funktion, i Fresno, Los Angeles, Oakland, Redlands og San Diego, og

FOTO: UDLÅNT AF DET CENTRALEUROPÆISKE OMRÅDE

Lokale ledere ser statuen af englen Moroni blive hejst på plads på et tårn ved siden af templet i København.

der er planer om endnu et i Sacramento.

Templet i São Paulo i Brasilien lukkes omkring februar 2004 på grund af istandsættelse, og templet i Apia i Samoa er i øjeblikket under genopførelse, efter templet blev ødelagt ved en brand i juli 2003 (se »Kirkenyt: Templet i Samoa genopføres«, *Liahona*, dec. 2003). Templer er bekendtgjort eller opføres i: Aba i Nigeria, Accra i Ghana, Curitiba i Brasilien, Harrison i New York, Helsinki i Finland, Kiev i Ukraine, Manhattan i New York, Panama City i Panama og San Antonio i Texas. ■

Kirkenyt *har bidraget til denne artikel.*

Amasa Lyman og Charles C. Rich, til Californien med myndighed fra Brigham Young til at opkøbe jord. Kolonisterne omfattede 437 mænd, kvinder og børn.

Den 1. oktober 1851 købte de af Antonio Maria Lugo ca. 90.000 hektar jord i Rancho San Bernardino. Den opkøbte jord omfattede den egn, hvor templet i Redlands nu står.

Præsident Hinckley omtalte under indvielsen af det nyopførte tempel denne langvarige forbindelse: »Fader, vores folk er ikke fremmede i dette område … Dit værk er tidligere blevet rodfæstet her. Vil du få det til at vokse og blomstre og røre mange hjerter, så de må vende sig til dig og lære dine veje at kende, gøre din vilje og følge dine bud.« ■

Ældste Nelson indvier Kasakhstan og Kirgisistan

Da ældste Russell M. Nelsons fly landede i Alma Ata i Kasakhstan den 25. august 2003, blev han det første medlem af De Tolv Apostles Kvorum, som har besøgt Centralasien. Under sit besøg mødtes han med Kirkens medlemmer og indviede to lande, hvor Kirken endnu er ny.

Ældste Nelson og ældste Douglas L. Callister fra De Halvfjerds, som er præsident for Det Østeuropæiske

KORT AF THOMAS CHILD

Område, mødtes med ledere fra regeringen samt lokalsamfundet og blev interviewet på en lokal tv-station.

Flere end 90 medlemmer fra Alma Ata Gren og deres venner samledes i deres nyligt lejede kirkelokaler for at høre ældste Nelsons vidnesbyrd og råd. Han talte om familier og om de velsignelser, der følger af at efterleve evangeliet.

Medlemmer fra fjerntliggende byer var rejst med bus i helt op til 13 timer for at overvære mødet. Ét medlem kom fra nabolandet Tadsjikistan. Mødet var det største kirkemøde nogensinde i Kasakhstan, hvor Kirken opnåede officiel anerkendelse for blot tre år siden. Alma Ata Gren blev oprettet i juli 2001 af ældste Callister.

Tidligt næste morgen vandrede ældste Nelson sammen med ældste Callister og lokale kirkeledere op til toppen af Kok Tobe (som betyder »Det Grønne Bakkedrag«); det er et iøjnefaldende vartegn i byen. Gruppen mødtes i en lund i skyggen af de sneklædte bjergtoppe i Tien Shan-bjergene med hele storbyen Alma Ata nedenfor. Herfra kunne gruppen se det sted, hvor den første dåb blev udført i Kasakhstan i november 1999 samt den nuværende kirkebygning.

Ældste Nelson indviede Kasakhstan med disse ord: »Der er fremspiret en ny ånd, fyldt med håb, blandet med en tørst efter at blive oplyst.«

Ved slutningen af bønnen brød de første solstråler frem over byen. En ny æra var begyndt for dette land med 15 millioner indbyggere.

Derefter kørte ældste Nelson og ældste Callister i fire timer i bil til Bisjkek, hovedstaden i naborepublikken Kirgisistan, der har 5 millioner indbyggere. Under et besøg i Salt Lake City for nylig havde udenrigsministeren for Kirgisistan, Askar Aitmatov, inviteret ældste Nelson til at deltage i 2200-årsjubilæet for Kirgisistan fødsel som nation i august.

Ældste Nelsons skema omfattede møder med landets præsident og premierminister samt borgmesteren i Bisjkek og guvernøren for Chui Oblast.

Under deres besøg mødtes ældste Nelson, ældste Callister og andre i Venskabsparken i Bisjkeks centrum for at indvie Kirgisistan. De mødtes på et område omgivet af stedsegrønne træer, høj klar himmel oventil og til tonerne af fuglenes morgensang. I disse åndelige omgivelser bad ældste Nelson en bøn. I bønnen bad han bl.a. om, at »frugtplantager og vingårde vil blive velsignet med at give frugt, at flokkene og hjordene må forøges og at dette lands naturrigdomme vil kunne dække indbyggernes behov.« ■

Børn i hele verden fejrer Primarys fødselsdag

Taralyn Trost

Den første primarypræsidentinde, Aurelia Spencer Rogers, var fuldt ud klar over, at »af de små ting kommer det, som er stort« (L&P 64:33).

Den organisation, som hun var med til at oprette i 1878 for Kirkens yngste medlemmer, er vokset fra 224 drenge og piger, som mødtes i »stenkirken« i Farmington i Utah, til næsten en million primarybørn i hele verden.

Børn og deres ledere i hele verden har fejret Primarys 125 års fødselsdag hele året, begyndende med en verdensomspændende udsendelse til børnene i februar.

En lun, skyet dag fejrede primarybørn i Sundsvall i Sverige Primarys fødselsdag ved at tegne på og opsende »missionærballoner«. Børnene satte sedler fast i de heliumfyldte balloner, hvorpå der stod: »Jeg er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi fejrer Primarys 125 års fødselsdag i år. Primary er en organisation for børnene i vores kirke. Hvis du finder denne besked,

FOTO: UDLÅNT AF LOKALNYT I SVERIGE

Børn i Sverige slipper balloner fri i anledning af Primarys 125 års fødselsdag. Sedler på ballonerne fortalte om, hvad Primary er.

vil jeg blive meget glad for at høre fra dig. (Underskrevet med barnets navn og Kirkens adresse).«

En familie i Ylivieska ved Kokkola i Finland fandt en af de farverige balloner, som var fløjet 400 kilometer over Østersøen. Familien var inde i skoven flere kilometer fra deres hjem, da de fandt ballonen, som stadig var intakt. Primarybørnene var meget begejstrede over at modtage og besvare familiens brev.

I Sofia Distrikt i Bulgarien blev der holdt primaryfest for de omkringliggende byer i forbindelse med udsendelsen. Børnene lavede templer af kiks og slik, legede og spillede spil og lavede armbånd og halskæder.

Missionærerne i Sofia Mission inviterede undersøgere og deres børn med til aktiviteten. »[En undersøgers] lille pige gik hjem og sang alle [primary-]sangene og blev ved med at tale om alle børnene, og hvor sjovt det havde været,« sagde søster Wendi, en missionær fra Salt Lake City. »Det endte med, at denne lille seksårige pige fik sin mor med i kirke søndagen efter. Moderen var meget imponeret over, at vi havde sådan en organisation.«

Primarybørn og -ledere i São Paulo Nordlige Stav i Brasilien fejrede fødselsdagen med et stort talentshow med stavens primarybørn som deltagere. På en scene, der var udsmykket med farverige balloner og glimmer i baggrunden, dansede udklædte børn, spillede skuespil og sang for et publikum bestående af deres forældre, ledere og jævnaldrende. Efter forestillingen fik hvert barn et billede af Jesus Kristus af stavens primarypræsidentskab.

I Accra i Ghana deltog 170 børn fra Accra Lartebiokorshie Stav i en slægtshistorisk aktivitet i anledningen af Primarys fødselsdag, hvor de udfyldte deres eget stamtræ på fire generationer.

Tidligere på året lavede primarybørn fra Wake Forest Ward i Raleigh Stav i North Carolina i USA en kvilt med firkanter, der var udsmykket af primarybørn fra hele verden. Primarypræsidentinden i Wake Forest Ward, Judy Downey, iværksatte projektet for at hjælpe børnene i hendes ward med at skabe kontakt til primarybørn i hele verden. Der blev skabt internationale kontakter gennem lokale medlemmer og deres bekendte.

Søster Downey bad børn i forskellige lande om at udsmykke en firkant til kvilten, som viste noget om dem selv, hvor de bor, deres vidnesbyrd om evangeliet, og hvad de elsker ved Primary. 52 udsmykkede firkanter fra børn i hele verden nåede frem.

»En dag fik jeg med posten en sindrigt broderet danser fra Tahiti og et broderi af et næsehorn fra Sydafrika,« sagde søster Downey. »En anden dag modtog jeg et portræt af tre koreanske børn, som gik hen mod livets træ, og et yndigt billede af en familie fra Vancouver i Canada, som stod foran templet. Primarybørnene

FOTO: RANDOLYN EMERSON

Børn fra Wake Forest Ward i Raleigh i North Carolina i USA med kviltede firkanter, som er lavet i forbindelse med Primarys projekt op til Primarys 125 års fødselsdag.

sendte stoflapper med vulkanudbrud på fra Hawaii og koalabjørne, som spiste eukalyptus, fra Australien. På en af firkanterne fra et barn i Nebraska var der broderet et kort over Mormonruten fra Nauvoo til Salt Lake City, og templet i Winter Quarters i Nebraska var syet oven over ruten.«

Kvilten skulle senere overrækkes til hovedpræsidentinden for Primary, Coleen K. Menlove. ■

Church News har bidraget til denne artikel.

FOTO: TORONTO SUN

Lianne Racioppo, som er medlem af Kirken, fortalte i en avisartikel om personligt beredskab.

Strømsvigt – en prøve på beredskab

Shaun D Stahle

Et strømsvigt, som ramte en stor del af de nordøstlige stater i USA og det sydlige Canada den 14. august 2003, viste sig at blive en prøve på den enkeltes og familiernes beredskab. Flere dage uden elektricitet og vand var en påmindelse om, at katastrofer indtræffer uventet og i mange former.

Strømsvigtet begyndte sent på eftermiddagen og omfattede det meste af staten New York og dele af det nærliggende New England; det bredte sig videre til Ohio og Michigan og ind over grænsen til Ontario i Canada. I nogle områder kom strømmen igen efter en times forløb, mens andre områder måtte undvære strøm i næsten tre dage.

Stavspræsidenter i hele det ramte område sagde, at deres medlemmer generelt klarede sig godt, da strømmen gik, og at de var tvunget til at gøre brug af deres forråd.

»Jeg var på arbejde, da strømmen gik,« sagde biskop James Kaski fra Blue Water Ward i Grand Blanc Michigan Stav. »Få minutter efter at strømsvigtet indtraf, kontaktede jeg præstedømmelederne for at iværksætte en tredøgns nødplan, som omfatter verbal kommunikation med hver enkelt familie og særlig opmærksomhed over for enker, børn og handikappede.«

Én ting, som stavspræsidenter og biskopper bemærkede, var den ro, der herskede hos medlemmerne. »Strømsvigtet forårsagede meget lidt panik i wardet. En stor del af denne ro skyldtes medlemmernes beredskab,« sagde biskop Kaski. »At være rimeligt beredt havde stor betydning for, hvordan vi reagerede.«

Strømsvigtet var det største i USA's historie og ramte omkring 50 millioner mennesker. Titusindvis af mennesker i storbyer som New York myldrede ud fra stoppede undergrundsbaner eller skyndte sig ned af trapperne i skyskraberne for at gå hjem.

Mange af Kirkens medlemmer, som arbejdede på Manhattan, hvoraf nogle havde 30-50 kilometer hjem, overnattede i stavscentret i New York City. Nogle besøgende i byen brugte også stavscentret, fordi deres elektroniske hotelnøgler ikke virkede på grund af strømsvigtet.

I Grand River Gren i Detroit Distrikt i Michigan tilbød en enlig mor med to børn, at enker kunne komme hjem og spise hos hende, og at hun ville bruge af sin forrådsmad. Eftersom hun var velforberedt, gik hun også over til naboerne og tilbød dem mad og hjælp.

Forråd er almindeligt blandt medlemmerne, men det er noget nyt for mange andre. Efter at have hørt om Lianne Racioppo, et medlem i Toronto som havde forråd og var forberedt på katastrofen, interviewede avisen *Toronto Sun* hende til en større artikel, som blev trykt kort tid efter.

Lianne, hvis mand, Silvano, er biskop i Don Mills Ward i Toronto Stav, fortalte om Kirkens råd om at være forberedt til nødsituationer. Hun fortalte, hvordan hun havde planlagt at samle mad ind til at kunne brødføde ni mennesker i et år. ■

Fra Church News, *30. august 2003.*

Til hver slægt, stamme, tungemål og folk

I hele 2003 fejrede sidste dages hellige fra alle verdenshjørner jubilæet for Kirkens oprettelse i deres respektive lande. Selvom det har taget nogen tid for Kirken at opnå fodfæste i nogle lande, hylder medlemmerne i dag Kirkens første skridt ved deres beslutning om at gå videre frem.

150 år siden missionærerne kom til Hong Kong

Hosea Stout, James Lewis og Chapman Duncan forlod Payson i Utah den 24. oktober 1852 for at tage på mission i Asien. De rejste til San Francisco i Californien og fik billet til et skib, der lagde til i Hawaii og Cook-øerne og til sidst i Hong Kong.

Den 27. april 1853, 185 dage efter deres afrejse, ankom de tre missionærer til havnen i Hong Kong »og passerede kinesiske både med folk fra alle professioner, som prøvede at reklamere for deres færdigheder eller varer«, skrev ældste Stout i sin dagbog.

Taipingopstanden, som begyndte i 1851 og varede til 1864, hindrede missionærerne i at rejse ind i Kina. De blev derfor i Hong Kong. Der var en kvælende varme og fugtighed, men det var sprogbarrieren, som efter nogen tid fik dem til at rejse hjem. Ældste Stout skrev: »Den samme lyd har forskellige betydninger, som nuanceres ved intonation, ligesom i musik … hvilket gør sproget meget svært og helt umuligt at lære uden en lærer.«

De tre missionærer havde desværre ikke råd til en lærer, og de rejste hjem efter fire måneder.

Næsten 100 år senere, i februar 1950, rejste der atter missionærer til Hong Kong, men blot for at blive evakueret efter et år på grund af Koreakrigen. I 1955 blev missionen genåbnet, og der har været missionærer i Hong Kong lige siden.

I dag tjener en af Hosea Stouts slægtninge, Adam Stout, som missionær i Hong Kong Mission. Ældste Stouts rejse fra Missionærskolen i Provo i Utah til hans mission i Hong Kong tog kun 16 timer, sammenlignet med de 185 dage, som det tog hans slægtning. Ældste Stout rejste også fra USA i San Francisco, ligesom hans slægtning mange år forinden.

Flere end 4000 missionærer har tjent i Hong Kong i de sidste 50 år. Nogle er rejst tilbage til Hong Kong som missionspræsidenter. Af de 17 missionspræsidenter i Hong Kong siden 1950 har 12 af dem været på mission i Hong Kong som unge ældster, og to af

BILLEDE UDLÅNT AF INFORMATIONSAFDELINGEN I HONG KONG

De første sidste dages hellige missionærer ankom til havnen i Hong Kong for over 150 år siden.

missionspræsidenternes hustruer har tjent som unge søstermissionærer i Hong Kong. Den nuværende missionspræsident, Ted Hop Ong, som er af kinesisk herkomst, og hans hustru Wai-Mui Amelia Yeung, er født og opvokset i Hong Kong.

I hele Hong Kong er der i øjeblikket flere end 21.000 medlemmer i 39 menigheder.

Rusland indviet for 100 år siden

For 100 år siden, den 6. august 1903, knælede ældste Francis M. Lyman fra De Tolv Apostles Kvorum og ældste Joseph J. Cannon, en missionær som rejste sammen med ham, i Sommerhaven i Sankt Petersborg og indviede Rusland til evangeliets forkyndelse. Tre dage senere, den 9. august 1903, blev der bedt endnu en indvielsesbøn uden for Kremls mure i Moskva.

Ældste Cannon indså, hvilke problemer Rusland befandt sig i, og nedskrev sine observationer og håb for landet. »En dag vil der blive frihed,« skrev han den 27. august 1903 i *Millennial Star*. »Må den tid nærme sig hurtigt uden blodsudgydelser og revolution.«

Det russiske folk skulle desværre komme til at lide under megen blodsudgydelse og revolutioner, før de kom til at nyde frihed. Første verdenskrig affødte bolsjevikrevolutionen i 1917, som fulgtes af en frygtelig borgerkrig, der varede tre år. Dernæst fulgte 70 års sovjetstyre præget af Josef Stalins politiske udrensninger i 1930'erne, hvor mange millioner russere blev henrettet eller idømt straffe i brutale arbejdslejre.

Men nu, 12 år efter Sovjetunionens fald, er ældste Lymans anden indvielsesbøn, der blev bedt i Moskva, ved at gå i opfyldelse.

»[Ældste Lyman] bad for, at de ærlige og oprigtige af hjertet ville blive vendt til at søge sandheden, og han bad Herren om at sende tjenere med stor visdom og tro til at forkynde evangeliet for russerne på deres eget sprog,« skrev ældste Cannon.

I dag forkynder russisktalende missionærer i zarernes land, og hjerter bliver vendt til sandheden. Der er omkring 15.000 medlemmer i Rusland.

»Jeg ved, at evangeliet er sandt, fordi I alle er her,« sagde Vladimir A. Nechiporov, præsident for Den Centraliserede Religiøse Forening for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Rusland (Kirkens juridiske person) til en gruppe sportsfolk fra Utah, som for nylig konkurrerede i Moskva. »For 19-20 år siden var der ingen, som ville havet forestillet sig det her.«

Da præsident Gordon B. Hinckley rejste til Moskva i 2002, gav også han udtryk for sin forundring over Kirkens vækst i Rusland. »Jeg havde aldrig forestillet mig, at jeg ville komme til Moskva og se sådan en forsamling,« sagde han til næsten 2.200 medlemmer, missionærer og undersøgere, som var samlet på

PHOTO: KEITH JOHNSON

Galena Ganchorova hjælper Antorm Morozovi (i midten) og Timor Shilonsky i Primary i en gren i Moskva. Rusland blev indviet til evangeliets forkyndelse for 100 år siden.

Cosmos Hotel i Moskva i september forrige år. »I ser så godt ud.«

Kirken har virkelig fået fodfæste. En søndag sidst i juli underviste Sergei Kozhemyakin, rådgiver i grenspræsidentskabet i Rechnoy Gren i Moskva, primarybørnene i Trosartiklerne. Imens opfordrede andenrådgiveren i ældsternes kvorum, Vagi Babayan, i nogle få lokaler længere henne kvorumsmedlemmerne til at gøre det, som man plejer at drøfte i kvorummet den sidste søndag i måneden.

»Det er sidste søndag i denne måned,« sagde han. »I skal gå ud som hjemmelærere.«

Kirken i Sydafrika fejrer 150 års jubilæum

Bror C. Kenneth Powrie husker tydeligt den første gang, han var til nadvermøde i Kirken i 1950 i

FOTO: LESLIE W. POWRIE, *CHURCH NEWS*

Til et møde på Signal Hill med udsigt til Table Mountain mindes medlemmer i Sydafrika 150-årsdagen for Kirkens oprettelse i Sydafrika.

Krugersdorp i Sydafrika. Der var seks mennesker til stede, de to af dem var missionærer. Senere samme år blev han og hans hustru, Philippa, døbt, og de tog til distriktskonference i Johannesburg. Der var 50 mennesker i denne menighed.

»Sådan begyndte et nyt liv i Kirken, som, rent timeligt, viste et meget lille tegn på kunne være Jesu Kristi eneste sande kirke, for vi mødtes i beskidte bygninger og andre ydmyge steder, vi var meget få medlemmer og havde meget utilstrækkelige mødelokaler,« siger bror Powrie, som i dag er stavspatriark og tidligere præsident for templet i Johannesburg. »Men den sande, gode Ånd var der til at vejlede os, når vi ligesom små børn kravlede, dernæst stavrede af sted og så stod rankt og gik med oprejst pande og dog var ydmyge over de vidnesbyrd, som vi følte vokse i vores hjerte.«

Det er over 150 år siden, at ældste Jesse Haven, Leonard L. Smith og William H. Walker ankom med skib til Cape Town for at indlede missioneringen i Sydafrika. De ankom den 19. april 1853 og organiserede officielt Kirken i Kap Det Gode Håb den 23. maj. Mindre end tre måneder efter, den 16. august 1853, blev Kirkens første gren organiseret i Mowbray, seks kilometer uden for Cape Town. I 1855 bestod Kirken i Kap Det Gode Håb af seks grene og 126 medlemmer.

Siden da har Sydafrika oplevet politiske stridigheder og uroligheder. Desuden er mange af Kirkens medlemmer emigreret til USA. Men Kirken er vokset på det fundament, som de første missionærer og omvendte har lagt, og den er vokset til ca. 35.000 medlemmer i 10 stave og tre missioner.

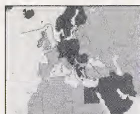
I de forgangne måneder har medlemmerne fejret Kirkens 150 års jubilæum i Sydafrika med aktiviteter og tjenesteprojekter begyndende med et møde den 19. april 2003 med 91 medlemmer fra Cape Town Stav, som fandt sted på Signal Hill med udsigt over byen. Medlemmerne ankom ved solopgang for at bære deres vidnesbyrd og høre en tale af præsident Mervyn C. Giddey, som er førsterådgiver i stavspræsidentskabet.

I Bedfordview Ward i Bedfordview Stav udførte medlemmerne 150 timers tjeneste på Alex/Tara Clinic, som er en klinik for familier, børn og ældre, der er ramt af HIV og AIDS. Ved aktiviteter i hele juli måned pakkede søstre i Hjælpeforeningen mad til familier, præstedømmekvorummerne klargjorde et stykke jord til beplantning af en køkkenhave, og missionærerne, de unge og primarybørnene stod for en påskeægsjagt.

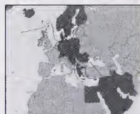
Mowbray Ward i Cape Town Stav fejrede 150-året for oprettelsen af Kirkens første gren i Sydafrika med frokost og fødselsdagskage.

»Fremtiden tegner lyst«, sagde ældste Steven E. Snow fra De Halvfjerds, som er præsident for Det Sydøstlige Område i Afrika. »Vi ser en masse gode mennesker blandt alle racer blive omvendt til Kirken … Evangeliet vil få stor indflydelse på hele kontinentet. For mig er det simpelthen utroligt at tænke sig, at det begyndte med tre ældsters [indsats].« ■

Church News *har bidraget til denne artikel.*

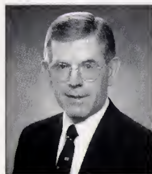

Lokalnyt

»Evangeliet i dets fylde i Europa«

Eldste Bruce C. Hafen

Da jeg var missionær i Frankfurt i Tyskland for 40 år siden, kom jeg til både at elske og nære håb for de europæiske hellige. Jeg følte inderligt med en missionær fra Østberlin, da han i 1962 fortalte mig sin historie. Han og hans kæreste blev forelsket. De ønskede at blive gift i templet og opdrage deres børn i Kirken. Det ønskede de mere end noget andet. Men deres drøm kunne ikke opfyldes i Østeuropa.

De besluttede, at de havde bedre chance for at undslippe til Vesttyskland ved at skilles og rejse hver for sig. De fastsatte et tidspunkt og et sted, hvor de kunne mødes i Vestberlin. Han undslap og ankom til mødestedet – men meget tragisk kom hun ikke. Han sagde, at han ikke vidste, om hun havde overlevet. Jeg ved ikke, om de nogensinde fandt hinanden igen.

Nu er en ny dag begyndt i Europa. Præsident Kimball begyndte i 1974 at bede de hellige om at bede til Herren om at åbne dørene til de lukkede lande. Så de hellige bad. I 1978 modtog præsident Kimball åbenbaringen, som tillod alle værdige mandlige medlemmer af Kirken at bære præstedømmet. Og de hellige græd af glæde.

Missioneringen bredte sig over hele verden. I 1989 faldt Berlinmuren. Da jerntæppet faldt, åbnedes tæppet for næste akt i genoprettelsens drama, hvor land efter land åbnede deres døre for missionærerne. De af os, som oplevede disse begivenheder, fandt dem så forbløffende, at ingen af os havde vovet at forudsige det, der faktisk fandt sted.

I de seneste år har vi set nye templer komme til Europa. Snart kommer der to mere – i København og Helsinki. Herren har hørt de helliges bønner, hvor de bad om, at denne dag måtte komme, ligesom bønnen fra den unge mand fra Østberlin, jeg mødte. Evangeliets fylde »gengives« fuldt ud i landene i Det Centraleuropæiske Område. Vi har sandelig stor grund til at glæde os!

Nu kan hver europæer frit leve efter evangeliet, tjene på mission, gifte sig i det hellige tempel, derpå opdrage en familie i retfærdighed og opbygge Guds rige i sit hjemland. Jeg er dybt taknemmelig for, at søster Hafen og jeg kan være her nu, se med vore egne øjne og i vores eget hjerte føle opfyldelsen af profeti og svaret på mange bønner.

Nephi profeterede i en gribende vision om denne dag: »Jeg så Guds Lams kirke og dens medlemstal var ringe på grund af … ondskab … alligevel … *Guds hellige var … overalt på jorden … Og … jeg, Nephi, så Guds Lams kraft komme ned over Lammets kirkes hellige … og de blev udrustet med retfærdighed og med Guds kraft i stor herlighed*« (1 Nephi 14:12-14).

Nu er »Guds hellige« for første gang i jordens historie »overalt på jorden« udrustet med templets velsignelser. Lad os derfor glæde os så meget, at vi inviterer vore venner hjem, hvor missionærerne kan undervise dem i evangeliet. Må Gud fortsat velsigne de hellige i Europa med sin »kraft i stor herlighed«, mens vi samler »de retfærdige … at de kan komme til Zion« i vore hjemlande »med evige frydesange« (L&P 109:39). ■

Århus Stav 25 år

Lørdag den 20. september 2003 samledes medlemmer fra Århus Stav til en festlig familiedag på Balleskolen i Silkeborg.

Den officielle del af programmet startede kl. 14, hvor stavspræsident Erik Ryttersgaard bød velkommen.

Vi begyndte med sangen »Kom, kom Guds folk« og bøn.

Første taler var bror Knud Bent Andersen fra Fredericia, som fortalte om udviklingen og forskellen på en

FOTO: JEPPE ILSKOV

Scene fra musicalen »Livets store spørgsmål«, som var en enorm succes.

mission med distrikter og grene og så en stav. Han fortalte også, at det var apostlen Mark Petersen, der i sin tid kom for at kalde en stavspræsident og oprette staven. Dengang var det sådan, at stavspræsidenten en gang om året rejste til Salt Lake City for at overvære generalkonferencen, hvor han overværede alle møderne. Det var meget givende og en stor velsignelse, men absolut ikke den store ferietur, da det kunne være endog meget hårdt at være til så mange møder på så kort tid – især når man tænker på tidsforskellen – men det var oplevelser, der blev tænkt tilbage på med stor glæde. For 25 år siden, da Århus Stav blev oprettet, var der ca. fire millioner medlemmer af Kirken, og i dag er der næsten 12 millioner. Det vil sige, at medlemstallet er tredoblet, mens vi har haft Århus Stav.

Bror Andersen sluttede med at sige: »Lad folk se, hvor glade vi er for vores tro og evangeliet.«

Næste taler var præsident Ryttersgaard, som med smil i øjnene fortalte, at da han fik kaldelsen som stavspræsident, så var den årlige rejse til Salt Lake afskaffet.

Han fortalte også mange ting om, hvad der vil ske i forbindelse med tempelindvielsen i København.

Om stave sagde han: »En stav er Kirken i miniformat.« Stavens ledere har ikke de samme beføjelser som Kirkens Første Præsidentskab, men en stav er bygget op på samme måde.

»Vi må ikke falde i kløften, men stå fast på vores principper. Hav det som mål at komme i templet og modtage de velsignelser, der følger med, nemlig glæde, kærlighed samt at have Ånden hos os.«

Til sidst takkede han dem, der havde arbejdet hårdt for at give os en god dag, hvorefter vi sang »Syng Guds pris« og sluttede med bøn.

Koncert

Derefter var der pause, hvor de fremmødte kunne finde sammen og genopfriske gamle minder samt udvikle bekendtskabet. Der var også mulighed for at se og købe litteratur og forskellige ting, som familien Andersen fra Odense havde udstillet.

Herefter samledes vi til en koncert, som Esbjerg Amatørorkester glædede os med. Det var et meget smukt og varieret musikprogram, vi blev præsenteret for.

Der blev lagt ud med Florentinermarch, som er skrevet af en tjekkisk komponist. Derefter kom en af Lumbyes dansekompositioner, Columbinepolka, hvorefter musik af den gode, danske komponist Kai Norman Andersen blev præsenteret.

Der var en duet af Ulrika og Hans-Henrik Grabe fra Odense, som sang stemningsmelodier. »I sommersol ved den hvide hest« fra »Sommer i Tyrol« blev smukt, glad og muntert sunget af søster Ulrika Grabe. Derefter spillede bror Carl-Johan Grabe fra Esbjerg et instrumentalnummer på trompet, det gamle Frank Sinatra-nummer »My Way«. Orkestret lagde ved dette nummer en fin baggrund.

Det næste var et potpourri fra »My Fair Lady«, hvor forsamlingen ved et af numrene deltog som fløjtekor.

Stemningen var helt i top ved nummeret »Alfred skal giftes nu til morgen«.

En meget fin koncert – og en stor tak og blomster til orkestret, som havde kørt fra Esbjerg til Silkeborg for at glæde os med deres sang og musik.

FOTO: JEPPE ILSKOV

Carl-Johan Grabe dirigerer Esbjerg Amatørorkester. De vakte stor begejstring hos tilhørerne.

Festmiddag og musical

Efter endnu en pause samledes vi kl. 17 ved de festdækkede borde. Der var sandelig nogen, der havde haft travlt med at gøre det fint og flot. Festmiddagen bestod af tunmousse og derefter kartoffelsalat, flødebagte kartofler samt salat og masser af forskelligt kød: Roast beef, glaseret skinke samt indbagt mørbrad. Det var ganske flot og smagte godt.

Godt mætte efter de første to retter mad blev vi nu inviteret til at overvære førsteopførelsen af musicalen »Livets store spørgsmål«.

Stykket er skrevet af Helge Nørrung fra København samt Knud Bent Andersen fra Fredericia. Sangteksterne var skrevet af Helge Nørrung og musikken af Carl-Johan Grabe fra Esbjerg.

Stykket blev opført af flere medlemmer fra Odense, og de gjorde et fantastisk arbejde. Virkelig dejligt!

Som overskriften siger, så fortalte stykket om livets store spørgsmål, nemlig »hvor kommer vi fra, hvorfor er vi her, og hvor går vi hen efter dette liv?«

Stykket fortalte dette på en meget smuk, spændende og god måde, så alle virkelig kunne se meningen med dette.

Søskende fra Odense havde lagt en masse arbejde, flid og kærlighed i stykket, og sangene var også en dejlig og inspirerende oplevelse.

Efter stykket var der længere stående klapsalver, og der blev virkelig givet udtryk for taknemmelighed for indsatsen fra dem, der på den ene eller anden måde havde været med til at give os denne store oplevelse.

Det var så stor, dejlig og åndelig en oplevelse, at det blev besluttet at springe dansen over, også fordi tiden var »løbet af sted.«

Vi gik nu tilbage til bordene og spiste dessert, som var en lækker kaloriebombe.

Vi sluttede aftenen ved sammen at synge »Sku' gammel venskab ren forgå« og viste vores sammenhold ved at stå arm i arm, mens vi sang.

Der var ca. 200 med til denne festdag, som længe vil stå i erindringen som en god oplevelse. ■

Kirsten Bokhonko, Århus Ward.

Stavskonference i Århus Stav Den 6.–7. september 2003

Referat af lederskabsmødet, den 6. september

Præsident Hafen fra områdepræsidentskabet i Tyskland indledte mødet med at give instrukser fra ældste Perrys budskaber fra de to sidste satellittransmissioner for præstedømmeledere om, hvor vigtigt det er, at hvert medlem har en kaldelse. Han opfordrede ligeledes alle de tilstedeværende til at finde inaktive medlemmer, så disse medlemmer også kan have den velsignelse at deltage i indvielsen af templet i København.

Missionspræsident Hudson berettede, at der har været elleve dåb i august 2002 i missionen. 75% kommer fra henvisninger fra medlemmer.

Missionspræsidentens andenrådgiver blev kaldt op for at fortælle, hvad det betyder i ward og grene, når missionsleder, grenspræsident og biskop tager aktivt del i missioneringen. Det gør hele forskellen.

Præsident Hudson læste et brev op fra et nyomvendt medlem om den glæde, som evangeliet har været for hende og missionærernes villighed til at tjene i to år.

Ældste Hafen forklarede i sin tale, at evangeliet er ligesom en salme. Nogle gange sker det, at medlemmerne glemmer melodien (kommer væk fra evangeliet). Da er det, at det fortsat er meget vigtigt, at vi bruger Ånden, når vi tjener, så de inaktive medlemmer igen får mulighed for at høre salmen og kommer tilbage i fuld aktivitet i kirken.

Ældste Hafen opfordrede præstedømmets ledere til at fokuser meget på templet i København. Én måde vil være at oprette en tempelforberedelsesklasse i hvert ward eller gren i staven.

Man ser klart i de hjem, hvor forældrene er beseglet til hinanden i templet, at børnene i højere grad tager på mission og ligeledes kommer i templet. Vores opgave er derfor at få flere af ægteparrene beseglet til hinanden.

Efter ældste Hafens tale bar Kenn Thuesen vidnesbyrd, hvor han fortalte om den glæde, det havde været for ham at komme i templet og modtage templets velsignelser sammen med sin familie, og den hjælp, som han også modtog fra wardet.

Hovedmødet – 7. september

Konferencens hovedmøde blev ledet af stavspræsident Erik Ryttersgaard. Han sagde i sin tale, at medlemmerne i Århus Stav ikke blot er gode, nej, de er alletiders. Ikke alt i vores stav står i stampe.

»Sønderborg Gren er således på et halvt år vokset fra 24 til 37 tilstedeværende medlemmer. I Horsens skal kirkebygningen udvides, så der bliver plads til alle. Staven har nu eksisteret i 25 år, og vi er alle vokset i tro, forståelse og indsigt.

Hjemmelærer- og besøgslærerindebesøg går forud for alt andet – det er vigtigt, at vi har omsorg for hinanden. Alle er værd at besøge – vi skal hjælpe alle til at komme tilbage til folden. Vi er alle vor himmelske Faders børn.« Præsident Ryttersgaard tilføjede: »Vi kan måle vores kærlighed til vor himmelske Fader efter, hvor villige vi er til at tilgive.«

Søster Malene Riedel fra Frederikshavn talte om tempelægteskab og om at sætte mål og træffe valg. Hun var blevet viet i templet for ca. en måned siden og gav udtryk for sin taknemmelighed over at have fået en god mand og være viet i templet.

Bror Lasse Ilskov, som var næste taler, var lige kommet hjem fra sin mission, Den Danske Mission, som han beskrev som »den bedste mission i verden.«

Missionspræsident Hudson kunne samtykke i, at Den Danske Mission virkelig er den bedste i verden. Han talte dernæst om kærlighed, Guds kærlighed. Vi er Guds børn, og der er en grund til, at vi er her på jorden. Vor himmelske Fader vidste, at ikke alle ville gøre tingene, som vi burde. Men der er en plan – nemlig evangeliet med mulighed for omvendelse, dåb og den Helligånds gave – og at vi skal holde ud til enden.

Søster Hafen talte derefter om, hvorledes vi kan opleve glæde på trods af udfordringer og problemer. Hun gav flere eksempler fra hverdagen på, hvordan vi kan opleve glæden ved evangeliet og glæde selv midt i livets store udfordringer.

Sidste taler var bror Hafen, som bl.a. sagde: »Intet højner vores åndelighed mere end ved at missionere.« Præsident Hafen nævnte flere danskere, som havde sat deres navn på verdenskunsten, bl.a. Jørn Utzon som har tegnet operahuset i Sydney i Australien; Bertel Thorvaldsen, som har lavet Kristus-figuren, samt Carl Bloch, som har malet mange smukke malerier.

Vi blev også opfordret til hver især at finde tre familier, som vi kan invitere med til åbenthus i templet til maj i år.

Præsident Hafen talte desuden om kærligheden i vore grene og ward, og hvordan vi kan støtte og hjælpe hinanden, når vi står sammen og er stærke. Vi har alle brug for hinanden.

Til sidst bar præsident Hafen vidnesbyrd om, at det kommende tempel i København vil velsigne hele landet og alle mennesker, som bor her – og naturligvis først og fremmest Kirkens medlemmer. ■

Kirsten Bokhonko, Århus Ward.

Et hjertesuk fra Slægtshistorisk Center i København

Forberedelse og faldgruber når man forbereder navne til tempelordinancer

Vi vil meget gerne hjælpe jer med at klargøre jeres navne til templet – lave en TempleReady – men alt for ofte bliver det en mindre god oplevelse for både medlem og bibliotekar.

Årsagen er nok, at medlemmerne ikke rigtig er helt klar over, hvad det egentlig drejer sig om. Man skal have gjort sit hjemmearbejde. Det vil sige fundet de navne frem, som man ønsker at udføre ordinancer for. Templet beder os om ikke at tage flere navne med, end man selv kan nå at udføre ordinancer for i løbet af en tempeluge. Så tag højst 50 navne med til Slægtshistorisk Center.

Se efter, at hvert navn, som du ønsker at udføre ordinancer for, har de nødvendige oplysninger. Ofte mangler fødeland, som er minimumskravet ved identifikation af en person.

Lav en gedcom-fil og gem den på en tom diskette. HUSK at gemme den i drev A. Ellers kommer du til Slægtshistorisk Center med en tom diskette. Det er en god ide at udskrive en rapport over navnene på din computer.

Du kan IKKE regne med at komme ind til Slægtshistorisk Center, stikke næsen indenfor og bede bibliotekarerne lave en TempleReady, mens du går til møde. Det er dig selv, der skal lave en TempleReady; bibliotekarerne er blot til rådighed for at hjælpe, fordi de fleste medlemmer ikke selv har stor erfaring med det. Undervejs kommer der ofte spørgsmål, som kun DU kan svare på.

Lad være med at udsætte dit besøg på Slægtshistorisk Center til lørdagen, inden du skal til templet. Flere får ikke en TempleReady med til templet, fordi de må gå hjem med uforrettet sag: Disketten var tom, der manglede oplysninger osv.

Lad bibliotekarerne få mulighed for at hjælpe jer, uden at de skal føle sig presset til, at det skal gå hurtigt, fordi I er sent på det. Vi laver desværre ikke så mange TempleReady om året, så det sidder på rygraden, så ofte er vi nødt til at arbejde efter brugsanvisningen.

Hvis I arbejder efter disse retningslinier, skal I nok få en god oplevelse ud af det.

Når man laver en TempleReady, checker computeren, om der i forvejen er udført ordinancer for dine navne. Desværre er Slægtshistoriske Centres computere nogle få år bagud. Det vil sige, at dersom et medlem har udført tempelordinancer for et af dine navne i løbet af de sidste par år, så kan computeren ikke se det. (Du vil blive forbavset over, hvor mange mennesker i f.eks. USA, som på en eller anden måde støder ind i din familie). Det vil igen sige, at du bruger tid og penge på en person, hvis ordinancer allerede er udført. Og nogle personers ordinancer er udført rigtig mange gange. Derfor beder Kirken os om, hvis vi har mulighed for det, at checke vore navne på internettet, som er opdateret senest 1 uge efter, at der er udført ordinancer for et navn.

Til jer som er på nettet

Du beder din wards-/grenssekretær om dit medlemsnummer, og den dato/år du blev bekræftet som medlem.

Du går ind på **www.familysearch.org**.

Oppe i højre hjørne klikker du på »Sign On«. Så kommer der et billede frem til at registrere sig (skrive navn, adresse osv.) Men ovenover det er der en tekst, der spørger, om du er ny. Du klikker så på den linie og følger anvisninger. Her skal du så bruge dit medlemsnummer, bekræftelsesdatoen og et password.

Over din e-mail får du så besked om, at du er registreret, og du kan nu gå i gang med din undersøgelse.

Udvælg de navne du gerne vil have med til templet.

Gå ind i **www.familysearch.org**, tryk på »Sign On«; når du har skrevet dit navn og password, klikker du på »Search«; så fremkommer der forskellige forslag ovre i venstre side. Du vælger »International Genealogical Index«, også kaldet IGI.

Når du søger på dine udvalgte navne, viser tempeldatoerne sig,

dersom der i forvejen er udført ordinancer.

Når du har checket alle dine navne, er du klar til at lave en gedcom-fil til at tage ind til Slægtshistorisk Center og få lavet en TempleReady.

Hvis alt dette lyder meget teknisk, så tab ikke modet. Det er slet ikke uoverkommeligt. Desuden bør der i hver menighed være kaldet en slægtshistorisk konsulent, som kan hjælpe dig.

Held og lykke med det. ■

Henny Rasmussen – leder af Slægtshistorisk Center København.

FOTO: LISE COHR

Gadeprædikanten Iben Munkgaard Davids uden for Fredericia wardsbygning.

Gadepræst besøger menigheden i Fredericia

Jeg er meget begejstret for vor nuværende profet, Gordon B. Hinckleys livssyn, som bl.a. netop drejer sig om respekt for det enkelte menneske, også mennesker der tilhører andre trossamfund. Han har gennem sit eksempel vist, at det er muligt at mødes på et tværøkumenisk plan, hvor vi kan samarbejde på et fælles kristent grundlag. Alle kan vi lære noget af hinanden. Vi skal turde lukke andre ind i Jesu Kristi Kirke, lytte til dem og lære af dem uden dermed at gå på kompromis med vore egne pagter og doktriner. Det er, hvad vor profet fortæller os, og som wardsmissionær kan man til tider få inspiration til ideer, der måske i første omgang ser ud til slet ikke at stå i forbindelse med missionærarbejdet. Og dog!

Jeg bad om en lejlighed til at gribe vores profets udfordring: at »slå antennerne ud«, at lukke munden op og at åbne dørene i Jesu Kristi Kirke, og for ca. et halvt år siden hørte jeg om en gadepræst i Århus, Iben Munkgaard Davids, som jeg så kontaktede. Iben er 32 år og præst i Folkekirken. Hun har samlet erfaringer til arbejdet som præst i Afrika og Indien og har også i mange år arbejdet som frivillig i diverse kirkelige børne- og ungdomsorganisationer. Ibens arbejde er et tilbud om samtale, og som gadepræst for unge er hendes arbejdstider eftermiddage og aftener, og et års erfaring med de unge har vist, at der er et stort behov for samtaler om livet, forståelsen af Gud og etiske emner.

Lige fra mit første møde med Iben følte jeg, at kemien bare svingede, og siden da, har vi haft mange gode og opbyggende samtaler med hinanden. Jeg syntes, det var alle tiders chance til en inspirationsaften i Hjælpeforeningen, hvor vi så kunne invitere alle i menigheden med og samtidig opfordre søskende til at invitere gæster med.

Vi har en dejlig, åben inspirationsleder og en god Hjælpeforening i vores menighed, så man tog godt imod forslaget, og det er jo netop sådan, det skal være.

Jeg er så taknemmelig over den opløftende aften, der kom ud af det hele. Der var 50 personer til stede – deraf 13 gæster, hvilket var ganske pænt, da vi den 6. august jo havde et herligt sommervejr at konkurrere med.

Iben udstrålede i den grad glæde, tro og tillid. Samtidig var hun i besiddelse af de fire e'er: entusiasme, empati, engagement og etik. Hun har et rigtig sundt livssyn: hun gør noget ved sin tro, hun møder mennesket der, hvor det står – uden fordømmelse, med et lyttende øre og et tilbud om håb og glæde gennem evangeliet. Hun spørger ikke »Hvad laver du?« Men derimod »Hvem er du? – Her er jeg!«

Iben har en smittende livsglæde og en begejstring over at kunne tjene. At gå ud på gader og stræder, hvor livet virkelig kan gøre ondt, det kræver stor tro, men jeg tror også, det forudsætter, at man er i stand til at se Kristus i ethvert medmenneske.

Nogle mennesker har et naturligt talent og det fornødne overskud til at formå at give af sig selv, og så opdager man, som Iben sagde, hvor meget man får igen. I Ibens univers er det ikke tabere, det handler om. Alle er vindere, når vi tør møde hinanden ansigt til ansigt i det ægte møde, hvor det i bund og grund drejer sig om mod og tro til at lukke op for sit autentiske jeg og smide masken.

Der er næppe tvivl om, at vi alle gik hjem mere styrket i evangeliet, end da vi kom og med en glæde i hjertet over vor fælles tro på Jesus Kristus. ■

Lise Cohr, Fredericia Ward.

FOTO: JACOB BRANDT

Præstedømmebærere på Priorvej, Frederiksberg. Billedet er fra første halvdel af 1960'erne.

Hvor blev de af?

Jacob Brandt fra Sønderborg Gren har indsendt dette billede, som er taget i første halvdel af 1960'erne i kirken på Priorvej på Frederiksberg. Han vil blive *meget* glad for at høre fra så mange som muligt på dette billede og genopfriske gamle minder. Er du med på dette billede, eller kender du Jacob fra dengang, så tøv ikke: *Grib straks telefonen og ring til Jacob på 74 45 45 67.*

Det er Jacob Brandt med cirklen omkring. ■

Red.

Missionæraktivitet for UV i Aarhus Stav

Lørdag den 13. september 2003 havde Aarhus Stavs UV'ere sat hinanden stævne i Fredericia. Formålet var, at de unge skulle hygge sig og have det rart sammen; men UV-lederne sigtede også mod, at der skulle være en aktivitet til støtte for missioneringen. Det blev besluttet, at det skulle være så konkret som at gå ud og »banke på døre« med missionærerne.

Som indledning til dette samledes de unge klokken 14 i kirkebygningen med højrådets tilsynsførende med missionering, Lars Læsøe Mathiesen, der havde en halv time til at »gøde jorden« med en opbyggende og motiverende undervisning. Bror Mathiesen fortalte de unge, hvad de kan lære ved at gå ud og søge at dele evangeliet med andre. Ligeledes viste han to videoindslag med præsident Hinckley.

I det første talte profeten om Kirkens allerførste tid, da pionererne kæmpede sig over sletterne mod Saltsødalen. Undervejs mødte de de første missionærer, der drog den modsatte vej mod Europa for at bringe en ny høst til Zion. Missionærarbejdet var vigtigt dengang; men dette arbejde er også i dag Kirkens livline.

På det andet videobånd så vi profeten gå i den hellige lund og bære vidnesbyrd om, at det hele begyndte her en klar forårsmorgen i 1820. Det er tankevækkende, at kimen til den genoprettede og nu verdensomspændende kirke opstod af en 14-årig drengs ønske om at søge råd hos sin himmelske Fader.

Ved afslutningen af sit indlæg spurgte bror Mathiesen de unge: »Hvor mange af jer har ikke ›sommerfugle‹ i maven? Der var kun en enkelt, der markerede, og det var nyligt afløste missionær, Lasse Ilskov fra Odense.

Så var tiden kommet, da de unge skulle deles op i hold og sendes ud i deres små områder. Der var kommet 8 fuldtidsmissionærer, 17 unge samt bror Mathiesen og to fra biskoprådet i Fredericia. Vi var altså 28 personer og kunne

danne 14 »kammeratskaber«, og der blev sørget for, at der på hvert hold var en, der havde »prøvet det før«. Vi kørte ud til områderne og havde en time og et kvarter til rådighed. Det lyder ikke af meget, men det bar frugt.

Vi var meget spændte på at komme tilbage og udveksle resultaterne af vor indsats. Den havde absolut sat sine gode spor, for der var 5 hold, der havde været »inde« og undervise. Det var ligeledes godt for missionærerne i Fredericia, at der var fundet 25 adresser, hvor de kunne komme tilbage.

Som afslutning på missionæraktiviteten holdt vi et dejligt vidnesbyrdmøde. Vi havde været beklemte ved at skulle gå ud og »banke på døre«, og der havde også været modsætninger i det, vi havde oplevet. Men vi huskede bedst de gode ting, og vi følte begejstring og glæde ved at have repræsenteret Herrens Kirke for folk i Fredericia. Der var flere af de unge, der i deres vidnesbyrd gav udtryk for, at de glædede sig meget til den mission, de forberedte sig til. ■

Knud B. Andersen, informationsformidler i Fredericia Ward.

Templet i Stockholm – Kalender for 2004

■ Januar

01	Stockholm Syd	2. - 3.
02	Gøteborg, Malmø	6. - 10.
03	Helsinki	13. - 17.
04	Lukket	20. - 24.
05	Lukket	27. - 31.

■ Februar

06	Oslo	3. - 7.
07	København	10. - 14.
08	Aarhus	17. - 21.
09	Tampere	24. - 28.

■ Marts

10	Gøteborg, Malmø	2. - 6.
11	Moskva, Rostov	9. - 13.
12	Stockholm	16. - 20.
13	Oslo	23. - 27.
14	St. Petersborg	30. - 3.

■ April

15	Helsinki, Øst	6. - 10.
16	København	13. - 17.
17	Aarhus	20. - 24.
18	Jekatarinburg	27. - 1.

■ Maj

19	Gøteborg, Malmø	4. - 8.
20	Norske Mission, Oslo	11. - 15.
21	Baltiske lande	18. - 22.
22	Finske Mission	25. - 29.

■ Juni

23	Tampere	1. - 5.
24	Moskva Syd, Samara	8. - 12.
25	Helsinki	15. - 19.
26	Stockholm Syd	22. - 24.
	Lukket	25. - 26.
27	Novosibirsk	29. - 3.

■ Juli

28	Svenske Mission	6. - 10.
29	Oslo	13. - 17.
30	Moskva, Rostov	20. - 24.
31	Tampere	27. - 31.

■ August

32	Norske Mission	3. - 7.
33	Lukket	10. - 14.
34	Lukket	17. - 21.
35	St. Petersborg	24. - 28.
36	Helsinki	31. - 4.

■ September

37	Unge Voksne	7. - 11.
38	Jekatarinburg	14. - 18.
39	Oslo	21. - 25.
40	Stockholm	28. - 2.

■ Oktober

41	Baltiske lande	5. - 9.
42	Tampere	12. - 16.
43	Svenske Mission	19. - 23.
44	Stockholm Syd	26. - 30.

■ November

45	Oslo	2. - 6.
46	Novosibirsk	9. - 13.
47	Finske Mission	16. - 20.
48	Helsinki	23. - 27.
49	Moskva Syd, Samara	30. - 4.

■ December

50	Tampere	7. - 11.
51	Oslo	14. - 18.
52	Stockholm Syd	21. - 23.
	Lukket	24. - 25.
53	Stockholm	28. - 30.
	Lukket	31.

Tilmelding til højpræsternes gruppeleder i wardet en måned før tempelugen.

Bemærk: Reducerede priser på gæstehjemmet mellem 1. december 2003 og 1. marts 2004.

Russiske og baltiske uger: Sessionstidspunkter kan variere fra det normale. Ring i forvejen. Arrangementer for ungdomsgrupper til dåb aftales med templet.

24981 110 EUROPE CENTRAL AREA (DANISH)